

det har været forelagt de høiere Autoriteter til Afgjørelse, hvorledes denne Klassifikation egentlig skulde udføres; der har siden 1810 aldrig været forelagt de høiere Autoriteter et saadant Spørgsmaal, i alt Fald har jeg ikke kunnet finde det. Det er det bedste Bevis paa, at hele denne Lovbestemmelse staar kun som en Form. Dertil kommer saa det Spørgsmaal, hvem der skal foretage en saadan Klassifikation. Tidligere foretog Jordemoderen selv denne Klassifikation, forsaavidt hun, naar hun ikke fik Betaling, kunde begjære den indreven ved Udpantning. Det var almindelig antaget, skjøndt jeg meget vel veed, at i de senere Aar gjorde den modsatte Anskuelse sig gjældende hos Justitsministeriet; men i alt Fald er det vist, at siden vi have faaet Loven af 1873 om Udpantning, er der ikke Tale om at inddrive Jordemødrenes Tilgodehavende paa den Maade. Vil en Mand enten slet ikke betale eller dog ikke betale efter den Klasse, som Jordemoderen finder, han bør henregnes til, saa skal han altsaa sagjøges, og saa skulle Domstolene afgjøre, i hvilken Klasse en saadan Mand kommer til at staa; men det bliver jo dog noget høist besynderligt. Den ærede 7de Landssthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) indrømmede, at de Herrers Ændringsforslag har væsentlige Ulemper, men han trostede sig med, at Bestemmelsen er gammel. Ja det indrømmer jeg; men saa har jeg Lyft til at svare det ærede Medlem med de Ord, han henvendte til mig engang for ikke længe siden i en anden Sag; naar man i en ny Lov opfrisker en saadan gammel Bestemmelse, saa faar den et helt andet Udseende. Jeg gad dog nok vide, hvad man vil sige til, naar Landsthinget i 1875 vedtager at klassificere hele det danske Folk efter Gaardmænd, Husmænd med Jord og Husmænd uden Jord; det vilde dog se mildest talt besynderlig ud. Derjom de Herrer ikke ere tilfredse med Forslaget, som det er vedtaget ved 2den Behandling, burde de derfor, som den ærede første Læser sagde, have set i at komme til en Forandring ad en anden Vej; men at vi nu skulle gaa hen og opstille en saadan Klassifikation, som er aldeles uigjennemførlig, forekommer mig høist uheldigt. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne brugte det Udtryk, at, naar en Husmand tager Loven i sin Haand, som den nu foreligger, og læser den, vil han finde det høist besynderligt, at han og en Gaardmand skulle stilles lige. Dertil maa jeg bede erindret, at Tanken i Lovforslaget netop er den, at Betalingen er frivillig, men at der kun er sat et Minimum, og det er aabenbart den samme Tante, som ligger i den gamle Bestemmelse; thi ellers vilde det have været udtrykt paa en høist besynderlig Maade. Den samme Bestemmelse er jo nu optagen i Ændringsforslaget, som siger, at den tarmæssige Betaling skal være mindst 6 Kroner osv. Det er meningsløst, naar der ikke netop ligger bag ved, at det kun er et Minimum;

thi en tarmæssig Betaling maa være noget Bestemt. Altsaa ere Udtrykkene, som de staa her — jeg veed vel, at de ere tagne af Forordningen af 1810 — i høi Grad uklare. — Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa Slutningsbestemmelsen, hvori der staar, at for dem, der nyde Understøttelse af Fattigvæsenet, tilstaaes der en Betaling af $\frac{1}{2}$ Krone. Altsaa, naar en Person ikke kan betale, men dog ikke er under Fattigvæsenet, ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, skal Fattigvæsenet ikke betale; men hvorledes skal Jordemoderen saa faae sine Penge? Der have vi endnu en Mislighed ved Lovforslaget, som det foreligger, nemlig at Enhver, der ikke allerede nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, kan ikke faae fri Jordemoder, og altsaa er Lovbestemmelsen ogsaa i denne Henseende uklar. I det Hele taget forekommer det mig, at Spørgsmaalet maa stilles saaledes: Hvad er en anstændig Betaling for en Forretning af denne Bestaafenhed, der, affet fra den Kunstfærdighed og Omhu, der fordres, kan medtage lang Tid og skal udføres saavel ved Nat som ved Dag, og kan man sige, at 3 Kr. er for høi en Betaling? Det er den almindelige Dagløn for en Mand. Ganske vist kunde det have nogen Betydning, naar man skulde have Jordemoder hver 14de Dag, men at en Mand kommer til at betale høist een Gang om Maaned 4 Mk. 8 Sk. mere end efter de Herrers Forslag, troer jeg ikke, man kan tillægge nogen Vægt. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, at det ser besynderligt ud, at Gaardmændene faae en Medsættelse, og at der kunde være Grund til Frygt for, at alt for Mange vilde henvende sig til Kommunen om, at den skulde betale for dem — jeg tror forøvrigt, at den sidste Betragtning nærmest blev gjort gjældende af den ærede 4de Landssthingsmand for 9de Kreds (Mourier-Petersen). Hvad nu det angaar, at Gaardmændene faae en Medsættelse, saa tror jeg, at man godt kan berolige sig ved, hvad der i saa Henseende blev anført af den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds (Haffner), og hvad det angaar, at for Mange skulde henvende sig til Kommunen, saa kender man jo Forholdene i Kommunerne saa meget, at virkelig velstaaende Folk ikke vilde kunne nære sig i Sognet, derjom de virkelig benyttede en saadan Bestemmelse til uden Grund at gjøre Fordring paa Kommunen. Hvad Sagens økonomiske Betydning for Kommunen angaar, tør jeg derhos bede erindret, at i et almindeligt Sogn udgjøre de aarlige Fødsler en 30—40 Stykker. Vi kunne ikke gaa ud fra, at Alle ville forlange, at Kommunen skal betale for dem, men lad os sige, at 10 Mænd fordre, at Kommunen betaler Jordemoder for dem, saa bliver Historien 15 Rd. Altsaa fra den økonomiske Side forekommer det mig ikke, at der kan være nogen Betænkelighed. Det, som for mig er det Afgjørende, er, at vi for det Første ikke bør vedtage et Forslag i denne